ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 11 ΙΟΥΝΙΟΥ 1900 Ἀριθ. 624

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
3. Ὁδὸς Ὁμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ἔμβλημα τῆς Ἐκθέσεως. Ἡ Παρισιανὴ (κατὰ τὸν Gaston Deschamps).—Ὁ θάνατος τῆς χωριατοπούλας ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν XIX αἰῶνα —Ποίημα Σημηριώτου.—Λεξικὸν βιογραφικῶν ἐπιφανῶν γυναικῶν. Ἀζαΐς, Ἀθαλαΐς, Ἀζρούζι καὶ Ἀθανασία (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).— Ἀλληλογραφία.—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης. Ἐπιφυλλὶς ὑπὸ δος Μαρίας Ζερβουδάκη.

ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ
Η ΠΑΡΙΣΙΑΝΗ

Πρὸ σαράντα πέντε ἀκριβῶς ἐτῶν εἷς μέγας σοφὸς τῆς Γαλλίας, νεανίας τότε ἄγνωστος περιεπάτει εἰς τὸν εὐρὺν περίβολον τῆς Ἐκθέσεως τοῦ 1855. Ἦτο ὁ Ἐρνέστος Ρενάν. Ὁ περίπατος ἐκεῖνος ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἓν ὡραῖον ἄρθρον, ἐπιγραφόμενον: *ἡ Ποίησις εἰς τὴν Ἔκθεσιν*, ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ λόγιοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπήλαυσαν μεγάλην φιλολογικὴν ἀπόλαυσιν.

Εἰς τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο εὑρίσκονται φράσεις ὡς: *Τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀρχαίων, τὰ ἰοβιλαῖα, τὰ προσκυνήματα τῶν ἱερῶν τόπων, διεδέχθησαν σήμερον βιομηχανικαὶ ἀγοραπωλησίαι....* καὶ ἄλλη: *ἡ Εὐρώπη συνεταράχθη καὶ ἦλθε νὰ ἴδῃ πραγματείας καὶ ἐμπορεύματα* καὶ ἄλλη ὡς αὐτήν: *Ὁ προφήτης τοῦ αἰῶνός μας εἶχε προείπει ὅτι θὰ ἤρχετο ἡμέραν, καθ' ἣν ἀντὶ νὰ συναντῶνται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς μάχας καὶ εἰς τὰς Οἰκονομικὰς Συνόδους θὰ διεφιλονείκουν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς καλλιτέρας κατασκευῆς τῶν μικρῶν διπύρων.*

Ὥστε ὁ Ρενὰν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοὐλάχιστον ἐκείνην ἐπερίπαιζε τὰς Ἐκθέσεις καὶ διισχυρίζετο, ὅτι διοργανόνομεν βιομηχανικοὺς διαγωνισμοὺς συνωδευμένους ἀπὸ ἄσματα καὶ χορούς, διότι ἡ ἀκράτητος ἐπίδοσις τῆς πολυτελείας εἶναι ὁ ἐπικρατῶν χαρακτὴρ τῆς νέας ζωῆς.

Καὶ πῶς εἰσήχθη ἡ συνήθεια νὰ προτιμῶνται ἐν Γαλλίᾳ τὰ εὔμορφα πράγματα, ἀπὸ τὰς μεγάλας ἰδέας καὶ τὰ εὐγενῆ πάθη;

Θὰ τολμήσω νὰ ὑποδείξω τὰς ἐνόχους, εἶχεν εἴπει ὁ Ρενάν: *Εἶναι αἱ γυναῖκες.*

Καὶ ἀκολουθεῖ: *Ἀντί*, λέγει, *νὰ ἀπαιτοῦν αἱ γυναῖκες ἀπὸ τοὺς ἄνδρας μεγάλα ἔργα, τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις, πράξεις ἡρωϊκάς, ζητοῦν πλοῦτον διὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὰς προστίχους ὀρέξεις των.*

Καὶ τελειόνει τὸ ἄρθρον του ἐκεῖνο μὲ τὸ ἑξῆς συμπέρασμα· «*Ἡ μεγάλη κίνησις τοῦ κόσμου ἐτέθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐνστίκτων τῆς γυναικός, ὄχι μεγάλων ἐνστίκτων δι' ὧν ἀκτινοβολεῖ περισσότερον παρὰ διὰ τῶν τοῦ ἀνδρὸς τὸ θεῖον ἰδεῶδες τῆς φύσεώς μας, ἀλλὰ τῶν κατωτέρων ἐνστίκτων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸν ὀλιγώτερον εὐγενῆ ρόλον τῆς ἀποστολῆς της*».

* *
*

Κατὰ τὸν ἥμισυν αἰῶνα, ὁ ὁποῖος παρῆλθεν, ἀφότου ὁ Ρενὰν ἔγραψε τὸ ἄρθρον τοῦτο, δὲν μᾶς φαίνεται ὅτι ἡ Παρισιανὴ γυνὴ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ βαδίσῃ μὲ ἁπλούστερον τρόπον εἰς τὴν ζωήν. Τοὐναντίον φαίνεται καταβαλοῦσα θυσίας, ὅπως συλλέγῃ ὅλα τὰ ἀπηγορευμένα μῆλα, τὰ ὁποῖα ἡ ξανθὴ Εὔα ἀφῆκεν ἀπὸ τῆς παλαιοτάτης ἐποχῆς νὰ κρέμωνται εἰς ὅλα τὰ ἀπηγορευμένα δένδρα τοῦ κόσμου.

Ὁ κ. Paul Bourget, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τόσον καλὰ τὴν γυναικείαν ψυχήν, μᾶς καταγγέλλει πάλιν καὶ αὐτὸς μὲ τὸ νέον του βιβλίον «*ἡ Πολυτέλεια τῶν ἄλλων*» ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν συζύγων εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ἐργάζωνται ὡς σκλάβοι, διὰ νὰ χορταίνουν τὴν ἀχόρταστον δίψαν τῆς πολυτελείας τῶν συζύγων των....

Ὥστε ὁ γλύπτης, ὁ ὁποῖος ὕψωσε σήμερον ἐπὶ τῆς μεγάλης καὶ κυρίας εἰσόδου τῆς Ἐκθέσεως τὴν μορφὴν μιᾶς Παρισιανῆς Γυναικός, στολισμένης, ὡς μόλις νὰ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ράπτην της, διερμηνεύει προφανῶς τὴν ἰδέαν ἐκείνην τοῦ Ρενάν. Ναί· εἶναι ἓν σύμβολον ἡ πολὺ μεγάλη αὐτὴ γυναίκα, ἡ πολὺ ἐν τούτοις πιεσμένη, ἣν αἰσθάνεταί τις στεῖραν ὑπὸ τὰς ἀναπεπταμένας πτυχὰς τοῦ μανδύου της. Εἶναι ἡ ἀδελφὴ τῶν ὡραίων ἐπισκεπτριῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ τὸ ἀερῶδες τὸ πετακτὸν ὕφος των παρουσιάζονται πρὸ τῆς μεγάλης θύρας τῆς Ἐκθέσεως. Ἀπὸ τοῦ ὑψους τοῦ ὑποβάθρου της ἡ Παρισιανὴ αὐτὴ παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα τὸν δρόμον τοῦ ποταμοῦ, τὰ πλοῖα, τὰς ἁμάξας, τὰ τραμ τὸν κόσμον ὁ ὁποῖος τρέχει, ἀγωνίζεται, διαγκωνίζεται, ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς μεγάλης συναθροίσεως· εἶναι ἡ βασίλισσα ὅλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Εἴμεθα ὅλοι οἱ τρελλοὶ δοῦλοι λατρείας, τῆς ὁποίας αὐτὴ εἶναι τὸ εἴδωλον.

. . . . . .

Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ κατοικουμένου κόσμου, οἱ γυναικωνῖται εὑρίσκονται εἰς συγκίνησιν, τὰ χαρέμια ἀναστατόνονται. Παντοῦ ἡ ἠλακάτη ἐγκατελείφθη ἐπὶ τῆς πέτρας τῆς συζυγικῆς ἑστίας. Ὅλαι θέλουν νὰ ἴδουν τὴν Ἔκθεσιν. Γραῖαι καὶ νέαι ὅλαι τρέχουν, ὅλαι σπεύδουν νὰ προσφέρουν τὸν φόρον τῆς ὑποταγῆς των εἰς τὴν μεγάλην θεάν, εἰς τὴν Παρισιανὴν γυναῖκα.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ὅσον εἶναι εὐχάριστον καὶ ἐπαγωγόν, εἶναι ἀναντιρρήτως καὶ ἀνησυχητικόν. Ἐὰν ὁ Ρενὰν ἔχῃ δίκαιον, ἐὰν αἱ παγκόσμιοι Ἐκθέσεις ἀναπτύσσουν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν γυναικῶν τὴν ἀγάπην τῆς πολυτελείας, τί θὰ γίνουν οἱ ἄνδρες ;

Κάθε Παρισιανή, ὡς λέγει, ὁ Bourget, θέλει νὰ φορῇ φορέματα, καπέλλα, ἀσπρόρρουχα, παπούτσια ἀπὸ τὰ καταστήματα τῆς ὁδοῦ de la Paix. Καὶ οὕτω οἱ μὲν πλούσιοι σύζυγοι βαίνουν πρὸς τὴν καταστροφήν των, καὶ οἱ πλούσιοι ἀναγκάζονται νὰ ἐργάζωνται διπλασίως διὰ νὰ πληρόνουν τὰ περιττά. Ἐξαντλοῦνται, ἐκνευρίζονται, ἀφανίζονται τόσον, ὥστε νὰ βαδίζουν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν παραλυσίαν καὶ τὰς συγγενεῖς ταύτης παθήσεις.

Δὲν ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συγκινήσω μὲ τὴν θλιβερὰν αὐτὴν εἰκόνα ὅσας κρατοῦν εἰς τὰς ὡραίας χεῖράς των τὰς τύχας μας. Εἶναι ἀδιόρθωτοι καὶ ἀθεράπευτοι, καθὼς ἄλλως τε μόναι των ὁμολογοῦν τὸ ἀνίκανον τῆς καταστάσεώς των.

Ἰδοὺ μία ἐπιστολὴ κόρης Παρισιανῆς, ἡ ὁποία διερμηνεύει πιστότατα τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι τῆς μεγάλης μερίδος τῶν Παρισιανῶν δεσποινίδων τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος. Ἡ ἐπιστολογράφος αὕτη ἠγάπα ἕναν ποιητήν, ὅστις, φεῦ ! δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν λύραν καὶ τὰ ὄνειρά του. Ἐὰν ἤκουε τὴν καρδιάν της μόνον θὰ τὸν ἐνυμφεύετο. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤκουε τὸν πρακτικὸν νοῦν της ἐπροτίμησεν ἕναν πλούσιον σύζυγον. Ἡ κόρη αὕτη εἶναι ὅσον εἰλικρινής, τόσον καὶ πρακτική. Ἰδοὺ πῶς ἐκθέτει τὰ κατ' αὐτήν :

«Ἠσθάνθην ὅτι ἤμην ἀνίκανος νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν ὑγιᾶ »καὶ ἁπλῆν φιλοσοφίαν, ἣν ὀφείλει νὰ ἀντιτάσσῃ τις εἰς ζωὴν »περιωρισμένην καὶ πτωχικήν. Καὶ ἀφοῦ εἶχα τὴν τύχην νὰ »τραβήξω καλὸν ἀριθμὸν εἰς τὸ λαχεῖον τοῦ γάμου, ἐπωφε»λήθην τῆς εὐκαιρίας....»

»Γνωρίζω νέας γυναίκας χωρὶς περιουσίαν, τὰς ὁποίας »ἐκτιμῶ καὶ ἀγαπῶ· Ὑπέκυψαν μετὰ γεννικότητος εἰς ζωὴν »περιωρισμένην καὶ ἔντιμον.... Λατρεύουν τὰ παιδιά των, »καὶ περιποιοῦνται ἀσυνειδήτως τοὺς ἄνδρας των...Ἀλλ' »εἰξεύρετε ὅτι ὅλαι καταβάλλουν ἀληθεῖς ἀγῶνας νὰ φθά»σουν, κατὰ τὸ φαινόμενον τοὐλάχιστον, τὰς πλουσιωτέρας »των οἰκογενείας. Εἶνε πάλη διηνεκής, ἐκνευριστικὴ κατὰ »τῶν ὁλονὲν αὐξανομένων ἐξόδων μὲ προϋπολογισμὸν πάν»τοτε στάσιμον..... Ἐν τούτοις οὔτε μία ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ »ὑπετάσσετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ ἐπιδεικνύεται. Ἔχετε »παρατηρήσει τὰ μικρὰ τεχνάσματα, τὰς ἐπιτηδείας καὶ »μελετημένας κινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποκρύπτουν εἴτε εἰς τὰς »ἐπ.σκέψεις, εἴτε εἰς τὸν δρόμον τὰ παλαιὰ ὑποδήματα ὑπὸ »τὰ ἄκρα τῶν ἐσθήτων καὶ τὰ σχισμένα καὶ λερωμένα γάν»τια ὑπὸ τὰ manchon; Ἔχετε ἀντιληφθῆ τὴν προφανῆ »στενοχωρίαν τῆς οἰκοδεσποίνης διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ γλυ»κίσματος τοῦ τείου της, τὸ ὁποῖον παρεσκεύασεν ἀδαής »ὑπηρέτρια, εὐθηνὰ πληρωνομένη. Ὅλαι αὐταὶ αἱ θαυμά»σιαι γυναῖκες, αἱ κατὰ τὸ πλεῖστον εὐφυεῖς θὰ ἐκοκκίνιζαν, »ἐὰν ἠναγκάζοντο νὰ ὁμολογήσουν διὰ τὴν στενοχωρίαν, ἣν »αἰσθάνεται ὁ ἐγωϊσμός των διὰ τὰς ἀθλιότητας αὐτάς.....

»Ἡ δίψα λοιπὸν ἡ ὑπερβολικὴ τῆς πολυτελείας, τῆς μα»νίας νὰ φαινώμεθα περισσότερον παρὰ ὅ,τι εἴμεθα, εἶνε »ἐλάττωμα συμφυὲς μὲ τὴν φύσιν μας, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς »κάμνει πάντοτε νὰ θυσιάζωμεν τὰς κλίσεις τῆς καρδιᾶς μας »εἰς τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ..»

Ὁ Ρενὰν εἰς τὴν προγνωστικήν του εἶχε προΐδει τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην. Ἄ ! ἡ πολυτέλεια τῶν ἄλλων ! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐὰν ἡ μεγάλη Παρισιανὴ τῆς Πύλης τῆς Ἐκθέσεως εἴξευρε νὰ γράφῃ, θὰ ἔγραφε τὴν ἰδίαν ἐξομολόγησιν.

(Κατὰ τὸν Gaston Deschamps)

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑΣ

Ἀγάπησε ἡ χωριατοπούλα ἡ ὄμορφη, τὸ βασιλόπουλο, τὸ μοναχογυιὸ τοῦ βασιλιᾶ καὶ τὸν ἀγάπησε μ' ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ἄμοιρης καὶ ἄδολης ψυχῆς της. Καὶ τώρα πεθαίνει ἡ χωριατοπούλα ἡ ὄμορφη, πεθαίνει ἀπ' τὸν καϋμό της, γιατί τὸ βασιλόπουλο νυμφεύεται τὴν πλούσια βασιλοπούλα τοῦ γείτονα τοῦ βασιλιᾶ, τὴν ἄχαρη καὶ ἄσχημη ἀρχόντισσα.

Μιὰ μέρα ἐκεῖ ποῦ ἀνάμεσα στὸν καταπράσινο κάμπο ἔβοσκε τὰ πρόβατά της ἄκουσε ποδοβολητὸ ἀλόγων, ἀσυνήθιστο, νὰ ταράζῃ τὴν ἐρημιὰ τοῦ χωριοῦ της καὶ εἶδε νὰ περάσῃ ἀπὸ σιμά της ἕνας ὀμορφονειὸς πάνου σ' ἕνα κατάσπρο ἄτι καὶ ἄλλο ἀσκέρι νὰ τὸν ἀκολουθάῃ. Ὁ Ἀγιώργης ! φώναξε καὶ ἔκαμε τὸν σταυρό της, ποτὲ ἔξω ἀπὸ τὸν ἄλμο τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ χωριοῦ της δὲν εἶχε δεῖ τέτοιο παλληκάρι.

Τρόμος τὴν ἔπιασε, μάζεψε τὰ ζωντανά της καὶ ἦρθε στὴν καλύβα της γιὰ νὰ πῇ τῆς μάννας της, τὸ τί εἶδε, ἐκεῖ ἔμαθε πῶς ὁ καβαλάρης ἤτανε τὸ βασιλόπουλο ποῦ πήγαινε στὸ κοντινὸ δάσος τοῦ χωριοῦ της νὰ κυνηγήσῃ καὶ πῶς μὲ τὸ βασίλεμμα τοῦ ἡλίου θὰ γύριζε πίσο στὸ παλάτι του. Δὲν εἶπε τίποτα στὴν μάννα της μονάχα πῆρε πίσω τὰ πρόβατά της καὶ ἔφυγε γιὰ τὸν κάμπο, ἔτρεχε στὸ δρόμο, ἔτρεχε, καὶ δὲν ἤτανε πλειὰ ἡ χαρούμενη παιδούλα ποῦ πάντα σήμαινε σιγά, σιγά, καὶ μὲ τραγούδια, ἤτανε ἡ λυγερὴ ποῦ τῆς ἄναβε τὰ στήθια φλόγα ἄσβεστη, ἀτελείωτη ἐπιθυμία νὰ ξαναδῇ τὸν νειὸ ποῦ πρῶτος τὴν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇ, νέο αἴσθημα γιὰ αὐτήν, ποῦ τῆς ἄνοιξε νέους φωτεινοὺς ὁρίζοντας, καὶ ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος ποῦ εἶδε νὰ χάνεται τὸ παλληκάρι. Δὲν τὴν ἔμελε πλειὰ γιὰ τὰ πρόβατά της, μονάχη σκέψη της ἤτανε τὸ βασιλόπουλο μὲ τὸ κάτασπρο ἄτι. Ἔφτασε στὸ δάσος καὶ ἄκουσε τοὺς πυροβολισμοὺς τοῦ κυνηγοῦ καὶ ἄκουσε τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων, ὅσω αἰστάνουνταν ὅτι πλησίαζε τόσο περισσότερο ἔτρεχε καὶ πάνου στὸ βιαστικὸ δρόμο της ξελύθηκαν ἀπὸ τὸ μαντύλι ποῦ τὰ κράταγε τὰ πλούσια χρυσᾶ μαλλιά της καὶ τῆς περιτριγύρισαν τὸ ὄμορφο προσωπάκι της, ποῦ ὁ δρόμος εἶχε ξανάψει καὶ τὴν στεράνωσαν μὲ φωτεινὸ στεφάνι. Ἔτρεχε ἔτσι ἀλάφωτη, ἀνάμεσα στὰ δένδρα σὰν ἄλλη Ἄρτεμις, χωρὶς τόξα, χωρὶς βέλη, μὲ μονάχη συντροφιὰ τὸν πόθο της ποῦ τῆς φλόγισε τὰ στήθια. καὶ τῆς ἔδεινε φτερὰ στὰ πόδια. Ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἄκουγε τοὺς κυνηγοὺς χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ θὰ τὴν ἔβγαζε ὁ δρόμος ποῦ ἀκολούθαγε, καμμιὰ ἄλλη σκέψη δὲν γέμιζε τὴν ψυχήν της παρὰ πῶς νὰ ξαναδῇ τὸν ὀμορφονειό, τὸ ζηλεμμένο παλληκάρι ποῦ εἶδε νὰ περάσῃ σὰν φωτεινὴ εἰκόνα ἀπὸ μπροστά της καὶ νὰ χαθῇ μέσα στὸ δάσος. Μονάχα σὰν ἔφτασε στὸν κάμπο μπροστὰ στὸ λιβάδι ποῦ ἔβοσκε ταχτικὰ τὰ πρόβατά της καὶ ἀγνάντεψε ἀπὸ μακριὰ τὴν καλύβα της καὶ δὲν ἄκουγε ποιὰ κανένα θόρυβο, τότε εἶδε πῶς ἔχασε τὸ δρόμο καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἀπ' ἄλλο μονοπάτι γύρισε πίσω στὸ ἴδιο μέρος ἀπ' ὅπου ἐξεκίνησε καὶ ἔτσι ἔχασε τὸ δρόμο ποῦ θὰ γήρεψε τὸ βασιλόπουλο. Κύτταξε ὁλοτρόγυρα γιὰ τ' ἀρνιά της καὶ ἄμα δὲν τὰ βρίκε γύρισε πίσο στὸ σπιτάκι της καταφαρμακωμένη μὲ μονάχη τὴ σκέψη πῶς νὰ πάῃ στὴ χώρα καὶ νὰ δῇ τὸ βασιλόπουλο,

Πρᾶγμα πολὺ δύσκολο γιὰ αὐτήν, γιατί μονάχα μιὰ φορὰ τὸν χρόνο πήγαινε στὴ χώρα, μαζῆ μὲ τοὺς γονειούς της, κάθε μεγάλο σάββατο γιὰ νὰ πουλήσουνε τ' ἀρνιά τους, καὶ ν' ἀγοράσῃ καὶ ἡ λυγερὴ τὴν χρυσοστολισμένη λαμπρυάτικη λαμπάδα της. Ἔπρεπε ὅμως νὰ περιμένῃ δύο μήνες, δυὸ μακρυοῦς καὶ ἀτελείωτους μῆνες, ὅσο νὰ 'ρθῇ ἡ εὐλογημένη ἐκείνη, μέρα. Ὅλον τὸν καιρὸν αὐτὸν πέρναγε ἡ χωριατοπούλα θλιμμένη καὶ ἔχανε τὰ ρόδα ἀπ' τ' ὄμορφο προσωπάκι της, τὸ γέλοιο ἀπ' τὸ γλυκό της στόμα, καὶ τὴ χαρὰ ποῦ πάντα πλημμύριζε τὴν ψυχή της. Ἡ μόνη παρηγοριά της ἤτανε νὰ βρίσκεται κάθε αὐγὴ στὴν ἴδια θέση ποῦ εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ὄμορφο καβαλλάρη, τὸν Ἀϊγιώργη της, καὶ ἐκεῖ ἀνάμεσα στὸν κάμπο ποῦ τώρα ἄρχιζε νὰ στολίζεται μὲ τὸ ἀνοιξιάτικο καὶ πλουμιστὸ φόρεμά του νὰ πλέκῃ τὰ πειὸ φανταστικὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας της, τὰ πειὸ ἀέρινα καὶ φωτεινὰ παλάτια τῆς χαρᾶς της καὶ ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρός, καὶ ὅσο περνοῦσαν ἡ μέρες τόσο καὶ πειὸ ἀνυπόμονη γίνουνταν ἐκείνη. Μὰ ἡ μοίρα ἡ κακὴ γιὰ ἄλλο εἶχε γραμμένη τὴ μέρα, ποῦ μὲ τόσο καρδιοχτύπι περίμενε ἡ χωριατοπούλα τὴ μεγάλη σαρακοστή, μερικοὶ χωριανοὶ πήγαιναν στὴ χώρα γιὰ ν' ἀγοράσουνε σπορὰ γιὰ τὰ χωράφιά τους καὶ ἔμειναν μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ δυὸ μέρες, ὅταν γύρισαν ὅλο τὸ χωριὸ μαζεύτηκε καὶ τοὺς περιτριγύρισε γιὰ νὰ μάθῃ τί γίνεται στὴ χώρα, ἀπὸ τὶς πρώτες ἔτρεξε καὶ ἡ χωριατοπούλα γιὰ νὰ δῇ τοὺς εὐτυχισμένους ἐκείνους συγχωριάτες της ποῦ πήγαναν στὸ τόπο ποῦ τόσο ἐκείνη λαχταροῦσε. Ἔπειτα ἀπὸ τοὺς πρώτους χαιρετισμοὺς ἄρχισε ὁ γεροντότερος νὰ δηγᾶται τὸ τί εἶδε καὶ τί ἄκουσε, καὶ ὡς πρῶτο, πρῶτο νέο τοὺς εἶπε τοὺς γάμους τοῦ γυιοῦ τοῦ βασιλιᾶ ποῦ θὰ γίνουνταν τὴ δεύτερη μέρα τῆς Λαμπρῆς. Ἄκουγε καὶ ἡ χωριατοπούλα, ἄκουγε χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνάσα, ἄκουγε καὶ αἰστάνουνταν πῶς μὲ τὰ λόγια τοῦ γέρου, ποῦ με χαρὰ ἔλεγε στοὺς συντοπίτες του τοὺς γάμους τοῦ βασιλόπουλου τῆς χώρας τους, ἔφευγε ἡ δική της ζωή, ἔφευγε κάθε χώρα ποῦ εἶχε πλάσει κάθε εὐτυχία ποῦ εἶχε ὀνειρευθῆ καὶ τότε μονάχα εἶδε πόσο ψηλὰ πέταξαν τὰ ὄνειρά της καὶ πόσο εὐκολοχάλαστα ἤτανε τὰ παλάτια τῆς εὐτυχίας της.

Γύρισεν ἄθυμη καὶ μαραμμένη στὴ φτωχικὴ καλύβα της καὶ ἔπεσε στὸ στρῶμα γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῇ. Καὶ τώρα τὴν 'μέρα ποῦ περίμενε μὲ τόσα καρδιοχτύπια τὴν 'μέρα αὐτὴ πεθαίνει ἀπ' τὸν καϋμό της καὶ μὲ τὰ πρῶτα ροδοχαράματα πετάει ἡ ἀθώα ψυχή της διὰ τὰ οὐράνια πλάτια ποῦ εἶχε ὀνειρευθῆ.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XIX ΑΙΩΝΑ

1891 — 1900

Τὸ 1893, διαρκούσης τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως, συνεκλήθη ἐν Σικάγῳ Διεθνὲς Γυναικεῖον Συνέδριον· αἱ συνεδριάσεις του διήρκεσαν ὀκτὼ ἡμέρας, χιλιάδες δὲ κόσμου παρηκολούθει αὐτάς.

Ἀπὸ τὸ 1893 ἐν Κολοράδῳ καὶ Νέᾳ Ζηλανδίᾳ, αἱ γυναῖκες ἀπέκτησαν πλῆρες τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζειν· τὸ 1894 ἡ Νότιος Αὐστραλία ἠκολούθησε τὸ παράδειγμά των· τὸ Utah, ἅμα τῇ ἀνακηρύξει αὐτοῦ εἰς Πολιτείαν, ἔπραξε τὸ αὐτὸ διὰ δημοψηφίσματος, ἀλλ' ὁ νόμος δὲν ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ τὸ ἐπόμενον ἔτος ὅτε ἐπεκυρώθη καὶ ὁ τῆς πολιτείας Odaho.

Ἐν Γαλλίᾳ, τὸ 1896 αἱ γυναῖκες ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διαθέτουν κατὰ βούλησιν τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας των. Τὸ 1897 αἱ ἔγγαμοι γυναῖκες, νὰ παρουσιάζωνται ὡς μάρτυρες εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Τὸ δὲ 1898 ταῖς ἐπετράπη νὰ ψηφίζωσιν εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐμποροδικῶν.

Τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν Λουϊσιάνᾳ αἱ φορολογούμεναι γυναῖκες, ἐπετράπη νὰ ψηφίζωσιν εἰς τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα. Ἡ Dr Anito Newcomb Mcgee, διωρίσθη στρατιωτικὸς ἰατρός, μὲ τὸν βαθμὸν ὑπολοχαγοῦ.

Τὸ 1899 αἴτησις ὑπὲρ τοῦ ἀφοπλισμοῦ τῶν ἐθνῶν. ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τριῶν ἑκατομμυρίων γυναικῶν, ἀντιπροσωπευουσῶν πολλὰ ἔθνη, ὑπεβλήθη εἰς τὸ ἐν Χάγῃ Συνέδριον τῆς Εἰρήνης, εἶναι δ' ἡ μόνη αἴτησις ἡ γενομένη ἐπισήμως δεκτή.

Τὸ δεύτερον Διεθνὲς Συμβούλιον τῶν Γυναικῶν, ἔλαβε χώραν ἐν Λονδίνῳ, μὲ ἀντιπροσώπους δέκα Ἐθνικῶν Συμβουλίων, καὶ ἀπεσταλμένας ἐξ ὅλων σχεδὸν τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν, συμπεριλαμβανομένων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Ἀγγλίας μετὰ τῶν ἀποικιῶν της, τῆς Ῥωσσίας, Φιλανδίας, Σουηδίας, Δανίας, Γερμανίας, Αὐστρίας, Ὀλλανδίας, Βελγίου, Γαλλίας, Ἱσπανίας, Ἰταλίας καὶ Κίνας.

Τὸ αὐτὸ ἔτος αἱ γυναῖκες ἐν Γαλλίᾳ ἀπέκτησαν τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν.

Ὀφέλειαι τοῦ Αἰῶνος

1. Ἐξαιρουμένων ἑπτὰ πολιτειῶν ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐπετράπη εἰς τὰς γυνάικας, γὰ διευθύνωσι μόναι τὴν περιουσίαν των· τὸ αὐτὸ προνόμιον ταῖς ἐδόθη καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ μετὰ τῶν ἀποικιῶν της, Σουηδίᾳ, Νορβηγίᾳ, Δανίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ρωσσίᾳ.

2. Τὸ δικαίωμα εἰς τὰς ἐγγάμους γυνάικας νὰ συντάσσωσι διαθήκην εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, Μεγάλην Βρεττανίαν καὶ ἀποικίας, καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη.

3. Τὸ δικαίωμα τῶν ὑπάνδρων γυνικῶν τοῦ νὰ διαθέτωσι τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας των, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, Μεγάλην Βρεττανίαν, Σουηδίαν, Νορβηγίαν, Δανίαν, Αὐστρίαν καὶ Ρωσσίαν.

4. Ἴσα μετὰ τοῦ συζύγου δικαιώματα κηδεμονίας τῶν τέκνων, εἰς ἑπτὰ πολιτείας.

5. Τὸν εἰς μεγαλειτέραν ἡλικίαν καθορισμὸν τῆς ἐνηλικιώσεως ἐν Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ καὶ Ἡνωμέναις Πολιτείαις.

6. Ἀπόκτησιν προνομίων καὶ μέσων ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη.

7. Τὸ δικαίωμα τοῦ ὁμιλεῖν δημοσίᾳ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας Μεγάλην Βρεττανίαν καὶ πλεῖστα τῶν λοιπῶν κρατῶν.

8. Τὸ δικαίωμα τοῦ λαμβάνειν τὸν λόγον εἰς θρησκευτικὰς συναθροίσεις ὡς καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν ἐκκλησιῶν τινων.

9. Τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐργάζωνται εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἐπαγγέλματα.

10. Ἄδειαν τοῦ μετέρχεσθαι ὅλας τὰς ἐπιστήμας ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, ἐξαιρουμένης τῆς διακονίας αἱρέσεών τινων καὶ τῆς νομικῆς εἴς τινας πολιτείας.

11. Τὸ δικαίωμα τοῦ πέμπειν αἰτήσεις εἰς Δημοτικὰ Συμβούλια, Νομικὰ Συμβούλια, καὶ Βουλὰς εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης.

12. Τὸ δικαίωμα τοῦ διοργανώνειν καὶ ἐργάζεσθαι εἰς ὁποιονδήποτε σύλλογον.

13. Περιωρισμένον δικαίωμα ψήφου εἰς 25 Πολιτείας, εἰς τὴν Σουηδίαν, Νορβηγίαν, Ἰσλανδίαν, Φιλανδίαν, Ρωσσίαν, Πρωσσίαν, Βεστφαλίαν, Jeglezupg-Hsestein, Σαξωνίαν, Brunsureh Αὐστρίαν, καὶ Κροατίαν· ἐλευθέραν ψῆφον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Σκωτίαν, Οὐαλίαν, Ἰρλανδίαν καὶ Καναδᾶ· καὶ πλήρη ψῆφον εἰς τέσσαρας Πολιτείας, εἰς τὴν νῆσον τοῦ Man, Νέαν Ζηλανδίαν, Νότιον καὶ Δυτικὴν Αὐστραλίαν.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) **Ὀλγα Κούζη**

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Μοιάζουμ' ἡ θάλασσα κ' ἐγὼ γι' αὐτὸ συχνὰ μοῦ λεει
λόγια, ποῦ δὲν τὰ νοιώθουν ἄλλοι·
καὶ σὰν μὲ βρίσκει μοναχὸ τὸ βράδυ στάκρογιάλι
πότε μαζύ μου πιάνεται, πότε μαζύ μου κλαίει.

« —Δοῦλε! γι' ἀνθρώπινη ὠμορφιὰ πάντα ἡ καρδιά σου καίει!
Δὲν εἶν' ἀληθινὰ μεγάλη
καρδιά, ποῦ σίδερα ζητεῖ κι' ἀγάπες θέλει πάλι
μιὰ καὶ στοὺς βράχους ἔνοιωσε τὸ κῦμά μου τί λέει».

«Ἐγὼ εἶμ' ἡ μαύρη θάλασσα ποῦ μ' ἔχει γιὰ καμάρι
καὶ σύμβολο ἡ Ἐλευθερία·
γυναίκας δὲν μ' ἐσκλάβωσεν ἢ βασιληᾶ ποδάρι
γιατὶ γεννῶ τὴν τρικυμία!»

Κ' ἐγὼ τῆς εἶπα· «θάλασσα, μπορεῖ γιατὶ δὲν εἶδες
μὲ τὶ γλυκειὲς τὰ μάτια της σκλαβώνουν ἀλυσσίδες!»

Ἄγγελος Σημηριώτης.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Γ'.

Ἀζαΐς, σύζυγος τοῦ Πέτρου Ἀζαΐς, συγγράψασα πολλὰ ἔργα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐξ πρωτότυπα διηγήματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐδημοσιεύθησαν τὸ 1810· τὸ ὕφος των εἶναι κομψὸν καὶ πολὺ σαφές.

Ἀζαλαΐς δε Πορκαιράγκ, ποιήτρια, διακριθεῖσα μεταξὺ τῶν Τροβαδούρων τοῦ XII αἰῶνος. Πλεῖστα ἐκ τῶν ἀσματίων της ἀπωλέσθησαν, ἀλλὰ καὶ περιεσώθησάν τινα μετρίας ἀξίας. Ὁ βιογράφος της λέγει, ὅτι κατήγετο ἐκ διακεκριμένης οἰκογενείας τοῦ Montpellier, φαίνεται δὲ ὅτι τὰ ποιημάτια ἅτινα ἔγραφε πρὸς τὸν ἐραστήν της Gui Guerijal εἶχον ἔμπνευσίν τινα καὶ διεκρίθησαν ὅλων τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἁπλᾶ στιχουργήματα.

Ἀζρούν, δίδυμος ἀδελφὴ τοῦ Κάϊν, κατ' ἀνατολικὴν δέ τινα παράδοσιν, ὁ Ἀδὰμ εἶχε μνηστεύσει αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἄβελ. Ὁ Κάϊν ὅμως τὴν ἠγάπα ἐπίσης, ἐγένετο ζηλότυπος καὶ ἐν στιγμῇ ζηλοτύπου ἐρωτικῆς παραφορᾶς ἐφόνευσε τὸν Ἄβελ.

Ἀθαλία, θυγάτηρ τοῦ Ἀχὰβ καὶ τῆς Ἰεζάβελ, ἐνυμφεύθη τὸν Τοράμ, υἱὸν τοῦ Ἰωσαφάτ, βασιλέως τοῦ Ἰούδα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της 885 π. Χ. διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον. Ἀλλὰ καὶ οὗτος δὲν ἐβασίλευσε εἰμὴ ἓν ἔτος. Ἡ Ἀθαλία καταπνίγουσα πᾶσαν φωνὴν τῆς φύσεως καὶ ὑπείκουσα μόνον εἰς τὴν φιλοδοξίαν της ἐφόνευσεν ὅλα τὰ τέκνα της καὶ ὅλους τοὺς πρίγκηπας τοῦ βασιλικοῦ οἴκου καὶ ἀνεκηρύχθη αὐτὴ βασίλισσα.

Μόνον ὁ Ζάκας, βρέφος ἀκόμη εἰς τὸ λίκνον ἐσώθη παρὰ τῆς θείας του Ζοσείβας, ἥτις τὸν ἀπεμάκρυνε τῶν ἀνακτόρων ἡμιθανῆ, ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἐπίστευσε ὅτι καὶ αὐτὸς ἐφονεύθη. Τὸ παιδίον νήπιον ἔτι παρεδόθη παρὰ τῆς θείας του εἰς τὸν μέγαν ἱερέα Τοϊείδαν, ὁ ὁποῖος τὸ ἀνέθρεψεν ἐντὸς τοῦ ναοῦ. Ὅταν ὅμως ὁ μικρὸς συνεπλήρωσε τὸ 7ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ μέγας ἱερεὺς ἀπεκάλυψε τὸ μυστικὸν εἰς τοὺς ἄλλους ἱερεῖς καὶ λευΐτας καὶ τῇ βοηθείᾳ των ἀποκατέστησεν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον καὶ διέταξε τὸν θάνατον τῆς Ἀθαλίας τὸ 878 π. Χ.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν ἔνδοξον Ρακίναν ὡς ὑπόθεσις τῆς ὡραίας τραγῳδίας του.

Ἀθανασία (ἁγία) θυγάτηρ τοῦ Νικήτα καὶ τῆς Εἰρήνης, ἐγεννήθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ IX αἰῶνος εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν. Παρθένος ἔτι ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερώσῃ ἑαυτὴν εἰς τὸν μοναχικὸν βίον. Ἀλλ' οἱ γονεῖς της τὴν ἠνάγκασαν νὰ ὑπανδρευθῇ μετά τινος ἀξιωματικοῦ, ὅστις ἐφονεύθη δέκα ἓξ μετὰ τὸν γάμον των ἔτη εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Σαρακηνῶν. Ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπί τινα καιρὸν χήρα ἠναγκάσθη νὰ ὑπανδρευθῇ καὶ πάλιν, κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ βασιλικοῦ διατάγματος ἐπέβαλε τὸν γάμον εἰς πάσας τὰς εὐγενεῖς χήρας τοῦ βασιλείου του.

Ἀλλ ὁ δεύτερος σύζυγός της συγκινηθεὶς ἐκ τῆς λύπης της καὶ ἐκτιμήσας τὴν μεγάλην ἀρετήν της εἰσῆλθεν εἰς μοναστήριον. Ἡ Ἀθανασία τότε μετέβαλε τὸν οἶκον της εἰς μονήν, τὴν ὁποίαν μετὰ τετραετίαν μετέφερεν εἰς μέρος ἀπομεμακρυσμένον καὶ ἀπόκεντρον, ὅπου ἔκτισε τρεῖς ἐκκλησίας. Ἡ μονή της ὠνομάσθη **Τιμία**. Βραδύτερον ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁπόθεν ἐπιστρέψασα ἀπέθανε τὴν 15 Αὐγούστου 860. Βραδύτερον ἀνεκηρύχθη ἁγία παρὰ τῆς Συνόδου. Ἕνεκα τῆς συμπτώσεως τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου της μετὰ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἡ Ἑορτή της ὡρίσθη τὴν 16ην Αὐγούστου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α.Π.Σ. Ἀλεξάνδρειαν 100 φρ. ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Α.Ι. Ροστόβη, συνδρομαὶ δύο ἐτῶν ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. —Καν Μ.Α. Καλάμας ἐπιστολή σας ἐλήφθη κατόπιν ἀναχωρήσεως κ. Παρρέν, συνδρομή σας ἐλήφθη. — Καν Δ. Ι. Μ. Τρίπολιν, συνδρομή σας ἐλήφθη, «Χειραφετημένη» ἐστάλη εὐχαριστοῦμεν. — Καν Μ.Π. Ζυρίχην ἐπιστολή σας ἐστάλη εἰς Καν Παρρὲν, δὲν γνωρίζομεν ἂν εἰς ἐπιστροφήν της διέλθῃ ἐκ Ζυρίχης, ἀνεχώρησε διὰ Τεργέστης, ἰδοὺ διατὶ καὶ δὲν σᾶς εἰδοποίησεν, γράφομεν ἰδιαιτέρως. — Καν Χ. Βουκουρέστιον ἐπιστολή σας ἐλήφθη, ζητηθέντα σώματα «Χειραφετημένης» ἐστάλησαν, ἐγράψαμεν ἰδιαιτέρως. — Καν Δ Σ Κων)πολιν. Ἐζητήθητε ἐπανειλημμένως ἀπὸ πολλὰς οἰκογενείας, σᾶς ἐγράψαμεν δίς, περιμένομεν ἀπάντησίς σας.—Καν Ε.Δ.Φ. Τσαγκαράδα, χρήματα συνδρομῶν ἐλήφθησαν ἀπείρους καὶ θερμὰς εὐχαριστίας, ἐγράψαμεν ἰδιαιτέρως.—Καν Σ.Π. Σπάρτην. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη πολλὰς εὐχαριστ'ας, Χειραφετημένη ἐστάλη κ. Π, ἐγράψαμεν ἰδιαιτέρως — Καν Α.Β. Παρισίους. Ὅταν ἐλήφθη ἐπιστολή σας Κα Παρρὲν εἶχεν ἀναχωρήσει ἐστείλαμεν διεύθυνσίν σας ἴσως σᾶς ἴδῃ.— Καν Μ.Σ. Ναύπλιον. Συνδρομαὶ εἰσπραχθεῖσαι ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν διακόπτεται εἰς ὅσας δὲν ἐπλήρωσαν.—Καν Μ.Ε.Φ. Μηλέας. Χρήματα ἐλήφθησαν πολλὰς εὐχαριστίας κ. Μ.Υ.Φ. ἀρνεῖται πληρωμὴν διατεινομένη ὅτι

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν ἑνὸς χωρίου τῆς Βρεττάνης ἐνυμφεύθησαν.

Ἐκεῖ ὅπου ἐβαπτίσθησαν καὶ ἔμαθον ν' ἀγαπῶσι τὸν Θεόν, καὶ ν' ἀγαπῶνται, ἐκεῖ ὡρκίσθησαν πίστιν, προστασίαν καὶ ἀγάπην.

Ἦτο ἀναγκαῖος ἄραγε αὐτὸς ὁ ὅρκος ; Αἱ καρδίαι των δὲν τὸ εἶχαν κάμει πρὸ πολλοῦ ; Πόσας φορὰς ἐντὸς τῆς ἐλαφρῶς ὑπὸ τῶν κυμάτων αἰωρουμένης βαρκούλας δὲν εἶχαν κάμει αὐτὸν τὸν ὅρκον ! Πόσας φορὰς δὲν ἔπλασαν τὰ αὐτὰ ὄνειρα καὶ δὲν ἔκαμαν τὰ ἴδιά περὶ μέλλοντος σχέδια !—διότι ποτὲ δὲν ἀπεχωρίσθησαν τὰ ἀγαπητὰ παιδία—. Πόσας φορὰς τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς ἀμμώδους ἀκτῆς δὲν εἶχαν δώσει ἄπειρα κρυφὰ φιλήματα !

Ὦ ! πόσον ἠγάπα τότε τὴν ὑπερήφανον Βρεττανήν, τὴν κόρην αὐτὴν μὲ τοὺς μεγάλους διαυγεῖς γαλανοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀπὸ τὴν μικροτέραν ἡλικίαν των ἐλατρεύοντο καὶ ἔπαιζον ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου τῆς παραλίας καὶ ὅταν ὁ Πέτρος δὲ Κερουὰν ἐστάλη εἰς Παρισίους χάριν τῶν σπουδῶν του, ἡ Μαργαρίτα ἔκλαυσεν τόσον, ὥστε παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ.

Τώρα εἶναι νυμφευμένοι καὶ ἀγαποῦν νὰ ἐνθυμῶνται ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ τὰς γλυκείας χαράς, τὰς ὁποίας ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσουν.

* * *

Ἐγκατέλειψαν τὸ ἀρχαῖον κτῆμα τῶν Κερουὰν καὶ κατῴκησαν εἰς Παρισίους εἰς ἓν μικρὸν μεσαῖον πάτωμα μιᾶς ἡσύχου ὁδοῦ πλησίον τῆς Μαγδαληνῆς. Ἔκρυψαν τὸν ἔρωτά των εἰς αὐτὴν τὴν ὡραίαν φωλεὰν τὴν περιτριγυρισμένην ἀπὸ εὐωδιάζοντα ἄνθη· ἐν τῷ μέσῳ τῶν ρόδων καὶ τῶν ἴων ἔζων ἐν μεθυστικῇ ἀγάπῃ καὶ λατρείᾳ.

Δὲν ἐχωρίζοντο ποτέ· τὸ ἀπόγευμα ἐξήρχοντο ἐφ' ἁμάξης, ὅπως ἀναπνεύσουν τὸν καθαρὸν ἀέρα ὑπὸ τὰ σκιερὰ δένδρα τοῦ δάσους καὶ νὰ ἐπαναλάβουν τὸ πόσον ἠγαπῶντο· τὸ ἑσπέρας ἐπήγαιναν εἰς τὸ θέατρον καὶ ἐντὸς τοῦ κλειστοῦ θεωρείου πάλιν οἱ ἴδιοι λόγοι ἀγάπης ἀντηλλάσσοντο.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ χαραὶ διήρκεσαν τέσσαρα ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ Μαργαρίτα ἦτο εὐτυχεστάτη· ἐν παιδίον ἓν χερουβὶμ ξανθὸν καὶ ροδόχρουν, εἶχεν ἡλιοφωτίσει ἀκόμη περισσότερον τὴν ζωήν της.

Τὸ μικρὸν ἦτο τριῶν ἐτῶν ἤδη καὶ ἠγάπα καὶ τοὺς δύο ἐξ ἴσου καὶ ὅταν ἡ μήτηρ του ἤρχετο νὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ τοὺς βραχίονας τοῦ πατρός του, ἐκεῖνος τὸ ἐσήκωνεν ὑψηλὰ ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τὸ φθάσῃ καὶ ἠκούοντο τότε ἐντὸς τοῦ δωματίου τρεξίματα τρελλά, φωναὶ χαρᾶς καὶ γέλωτες μεμιγμένοι μὲ τὰ ψελλίσματα τοῦ μικροῦ.

* * *

Ἀλλ' ἀλλοίμονον ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι πάντοτε γαλανός.

Μίαν πρωΐαν ὁ Πέτρος ἔλαβε μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ ἕνα φίλον του, ὅστις τὸν προσεκάλει εἰς τὸ τελευταῖον νεανικὸν γεῦμα τὸ ὁποῖον θὰ ἔδιδε, ἐπειδὴ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐνυμφεύετο.

Εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἡ Μαργαρίτα ἔσχε ἓν προαίσθημα δυστυχίας καὶ ἠρωτήθη ἐπί τινα στιγμὴν τὴν καρδίαν της πεπιεσμένην.

Θὰ ὑπάγῃς λοιπόν ; τὸν ἠρώτησεν ἀγωνιωδῶς.

Πρέπει, ἀγαπητή μου. Βλέπεις ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ, διοτι ὁ Μαυρίκιος Διδιὲ εἶναι παλαιὸς φίλος τοῦ σχολείου καὶ προσέτι καλὸς νέος· καὶ ἡμεῖς ἀκόμη πρέπει νὰ τὸν προσκαλέσωμεν, εἶναι ἀπαραίτητον, θὰ μᾶς διηγηθῇ τὰ τοῦ ταξειδίου του καὶ θὰ διασκεδάσῃς πολύ.

Εἶτα προσέθεσεν : Δὲν δυνάμεθα νὰ ζῶμεν μόνοι ὡς λύκοι· θὰ εἶναι πολὺ γελοῖον καὶ ὁ κόσμος θὰ ἐκπλαγῇ.

Ἔχεις δίκαιον, λέγει ἡ Μαργαρίτα· ὕπαγε καὶ ἐπίστρεψε ἐνωρίς·

Ἀνεχώρησε, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἐπέστρεψε.

Ὦ ! αἱ θανάσιμοι ὧραι τῆς προσδοκίας, ὅπου ἀκουμβισμένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἤκουε τὸν ὑπόκωφον θόρυβον τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ ἀνέμου, ὅπου ἀγωνιῶσα μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων παρετήρει τὴν ἔρημον ὁδὸν προσπαθοῦσα νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ σκότος τὴν σκιὰν τοῦ ἀγαπημένου.

Ποῦ εἶχεν ὑπάγει λοιπόν ;

Εἴκοσι φορὰς εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὸν ἐξώστην, εἰς τὴν θύραν, διὰ ν' ἀκούσῃ τὸν κρότον τῶν βημάτων του· ἔπειτα ἐξησθενημένη γονυπετοῦσα πρὸ τῆς κοιτίδος τοῦ μικροῦ ἔκλαιε κραυγάζουσα : Πέτρε ! Πέτρε ! Αὐτὴ ἡ λέξις ἐξήρχετο καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐκ τῶν χειλέων της· ὅτε, ἐξηντλημένη πλέον πυρέσσουσα, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

* * *

Ὅταν ἐπανῆλθεν ἦτο ἡμέρα· ἦτο πελιδνός· τὰ ἐνδύματά του καὶ ἡ κόμη του ἀνέδιδον ἐκ τῶν ὀργίων τῆς νυκτὸς εὐωδίαν βιολέττας· ἦτο στενοχωρημένος, λυπημένος.

Ἡ Μαργαρίτα τῷ ἔτεινε τοὺς βραχίονάς της ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἀπώθησεν ἐλαφρῶς λέγων : Ἄφες με καὶ συγχώρησέ με.

Ἐκείνη τότε ἐκάθησε πλησίον του καὶ τὸν παρετήρει ἐκπεπληγμένη, ἔκθαμβος, διότι τὸν ἔβλεπεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μέθης ἐκεῖνος διατελῶν, δὲν ἐγνώριζε τί ἔλεγε καὶ τῆς ἐπανελάμβανε : Συγχώρησέ με ! Συγχώρησέ με !

Ἐκείνη βεβαίως τὸν ἐσυγχώρησεν· εἶχεν ἐπανέλθει, ἦτο πλησίον της καὶ μετὰ πάθους τὸν ἔσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας της λέγουσα : Ἐνόμιζα ὅτι θὰ

πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν, ποῖος λοιπὸν ἐλάμβανε τὸ φύλλον; ἐγράψαμεν. — Καν Β.Μ.Κ. Ἀγᾶ. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως δι' εὐγενῆ προθυμίαν σας.—Καν Ε.Μ. Λευκάδα. Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.—Κον Θ.Γ. Βάρναν φο, χρ. 80 ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, φύλλον Κας Α. Α. τακτικῶς στέλλεται. — Καν Α.Τ. Πύργον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. — Καν Ο.Σ. Λάρισσαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη ἀπείρους καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ σας προθυμίαν, Χειραφετημένη ἐστάλη. — Κον Τ.Τ. Χαλκίδα. Τὰς ἐκ Μεσολογγίου συνδρομὰς διὰ Κας Δ. ἐλάβομεν, πολλὰς εὐχαριστίας. — Καν Π.Φ. Λάρισσαν. Συνδρομή σας ἐλήφθη, συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας.— Καν Δ.Α. Ἴον. Τὸ φύλλον σᾶς ἐστέλλετο πάντοτε εἰς Ἀπεράνθον ποῖος τὸ ἐλάμβανεν; ζητήσατε φυλλάδια παρὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐκεῖθεν. — Καν Ν.Ξ.Β. Θήραν. Συνδρομή σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν,—Καν Μ.Κ.Α. Πύργον δρ. 44 ἐλήφθησαν πολλὰς εὐχαριστίας.—Κον Δ.Κ. Κ)πολιν. Νομίζομεν ἡ διεύθυνσις Galata δὲν ἀρκεῖ, συμπληρώσατε καλλίτερον διεύθυνσιν. — Κον Μ. Αἴγυπτον. Φαίνεται ὅτι δὲν γνωρίζετε ὅτι εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν δὲν δημοσιεύονται ἔργα ἀνδρῶν, μελέτη σας πολὺ καλή — Κον Ν.Δ.Ν. Ρῶλον. Ἀποστείλατε ὅσα εἰσεπράχθησαν, ἐγράψαμεν.—Καν Μ.Γ.Κ. Καλάμας. Ἐπιταγὴ ἐκ δρ. 45 ἐλήφθη, ἀπείρους εὐχαριστίας. Δὶς Μ.Α. ἐπλήρωσε ἀπ' εὐθείας.—Καν Ε.Κ. Αἴγιον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Τὰ μαῦρα πτερὰ συνειθίζονται καὶ ἐφέτος ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ μαύρων ἢ κιτρίνων ψαθίνων πίλων. — Καν Ε.Σ. φρ. χρ. 8 ἐλήφθησαν, ἐγράψαμεν.—Δδα Π.Θ. Λευκωσίαν. Ἀντίτιμον 30 ἡμερολογίων ἐλήφθη πολλὰς εὐχαριστίας καὶ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ ἐκ μέρους μου. —Καν Μ.Β Ζ. Σύρον δρ. 55 ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως καὶ εὐγνωμονοῦμεν διὰ πολλοὺς κόπους κα. Α.Σ. ἐπλήρωσε ὄχι ὅμως καὶ κ. Χ. — Καν Σ.Γ. Γύθειον. Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν θὰ δεχόμεθα ἔργα σας εἰς πεζὸν καὶ ἐμμέτρως, δὲν εἶναι ὅμως δυνατὸν καὶ προκαταβολικῶς νὰ σᾶς βεβαιώσωμεν ὅτι θὰ δημοσιεύωνται πάντοτε, διότι τοῦτο ἐξαρτᾶται.—Καν Κ.Κ.Β. Γαλαξείδιον. Κα Παρρὲν εὐχαριστεῖ δι' ἐνθουσιώδεις κρίσεις σας ὑπὲρ «Χειραφετημένης», ζητηθέντα φυλλίδια ἐστάλησαν. Πολλὰς εὐχαριστίας δι' οὓς κόπους καταβάλλετε ὑπὲρ ἐφημερίδος μας.— Κον Ν.Κ Κωνστάντζαν. φρ. 52 ἐλήφθησαν πολλὰς εὐχαριστίας.— Καν Π.Φ. Γιούργεβον φρ. χρ. 48 ἐλήφθησαν, πολλὰς καὶ θερμὰς εὐχαριστίας.—Καν Α.Σ. Χίον ἀπόδειξις ἐστάλη, δυστυχῶς ἡ κ. Παρρὲν ἀποτυγχάνει πάντοτε εἰς τὰς φωτογραφίας της, μετὰ τὴν ἐπάνοδόν της ὅμως θὰ σᾶς στείλῃ πολὺ εὐχαρίστως τὴν εἰκόνα της.— Καν Α.Π.Σ. Σύρον.—Α.Ε.Φ. Πειραιᾶ.—Α.Α.Ζ. Νικολάεφ.—Τ.Τ. Χαλκίδα. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Π α ξ ι μ α δ ά κ ι α. 2 ποτήρια γάλα, 2 αὐγὰ κτυπημένα καλά, 2 μεγάλες κουταλιὲς φρέσκο βούτυρο, ὀλίγον ἅλας καὶ φαρίναν τόσην, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ζύμη, τὴν ὁποίαν νὰ ἠμπορῆτε νὰ πλάσητε. Ζυμόνετε καλά, σχηματίζετε ὅτι σχῆμα θέλετε καὶ τὰ στέλετε εἰς φοῦρνον ζωηρόν.

Ψ ά ρ τ α, ἄ σ π ρ η σ ο ῦ π α. Μικρὰ μπαρπουνάκια, ἢ γ ο φ τ ο ὺ ς ἢ ὅτι εἶδος ἄσπρα ψάρια. Λυόνετε 5 κουταλιὲς βούτυρο καὶ βάλλετε νὰ βράσῃ μὲ μίαν κουταλιὰν φαρίναν καὶ μὲ 100 ἄσπρο κρασί, ἀρετσίνωτο, ἀλλὰ μπροῦσκο. Ἅμα πάρουν βράσιν. ρίπτετε καὶ τὰ ψαράκια σας μὲ τὸ ἀνάλογον ἁλατοπίπερον καὶ μὲ λεμόνι. Μετὰ 10 μόλις λεπτὰ εἶναι ἕτοιμα. Τὰ τοποθετεῖτε εἰς τὴν πιατέλα. Κάμετε αὐγολέμονο μὲ 2 αὐγά, καλὰ κτυπημένα, δένετε τὴν σάλτσα των μὲ αὐτὸ καὶ σκεπάζετε τὰ σερβιρισμένα ψάρια σας. Εἶναι γευστικώτατα.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ὁ Σιδηροδρομικὸς Ἐπιθεωρητής.

Τὴν προχθὲς Τετάρτην ἐπαίχθη δι' ἐννάτην φορὰν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Κου Τσόχα, ὁ Σιδηροδρομικὸς Ἐπιθεωρητής.

Τὸ ἔργον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι μία φάρσα πολὺ διασκεδαστική, τὴν ὁποίαν ἀναβιβάζει εἰς μέγα κωμικὸν ὕψος ὁ ἀμίμητος, ὁ ἀνεξάντλητος Παντόπουλος ὑποδυόμενος τὸ πρόσωπον τοῦ Γεωργίου Γοδεφροᾶ. Ἐπιτυχέστατα ἐπίσης παίζει καὶ ἡ Κυρία Νίκα, ὡς καὶ ὅλος ὁ ὑπὸ τὸν Κον Παντόπουλον θίασος, ὁ ὁποῖος ἀναδεικνύεται εἰς κάθε νέαν παράστασιν ὡς ὁ ἄριστος τῶν παρ' ἡμῖν κατηρτισμένος· τὸ δὲ μέγιστον κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν δημόσιον, τὸ ὁποῖον ἤρχισε τέλος πάντων νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι οἱ θεαταὶ κάμνουν τοὺς καλοὺς ὑποκριτὰς ἐνθαρρύνοντες αὐτοὺς μὲ τὴν πρόθυμον παρουσίαν των· καὶ πράγματι τὸ θέατρον Τσόχα εἶναι κάθε βράδυ ὑπέρμεστον κόσμου εἰς τὸ ὁποῖον διεκρίνεται εἰς πλῆθος ἡ ἀνωτέρα κοινωνικὴ τῶν Ἀθηνῶν τάξις.

Τὴν ἔκτακτον ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως ἐπεσφράγισεν ἡ ἀπαγγελία ἑνὸς μονολόγου τοῦ Κου Δημητρακοπούλου ἔνθα τὸ Ζλάπι λέγει ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὴν ἀπὸ τοῦ «Σιδηροδρομικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ» ἐντύπωσίν του, ἐντύπωσιν ρωμηοῦ ἀπὸ ἔργου ξένου καὶ περιγραφῆς ἠθῶν ξένων τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου καὶ συναισθημάτων ξένων τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Ὁ μονόλογος ἦτο γεμάτος ἀπὸ σατυρικὴν χαριτολογίαν.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ

Διδασκαλεῖον Νηπιαγωγῶν καὶ Παιδονόμων

Ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Λυκαβητοῦ ἀρ. 8.

Ἀπὸ τριετίας ἤδη τὸ Διδασκαλεῖον τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος λειτουργεῖ τελεσφορώτατα, ἀποβλέπον εἰς τὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν μόρφωσιν χρησίμων καὶ εἰδικῶς κατηρτισμένων Νηπιαγωγῶν καὶ Παιδονόμων, ὡς ἰδιαίτερον αὐτοῦ σκοπὸν προτιθέμενον τὴν διὰ τῶν μαθητριῶν ἑλληνοπρεπῆ διάπλασιν τῶν Νηπίων ἐν τῷ Νηπιαγωγείῳ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ, ἔν τε τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ τῇ δούλῃ Ἑλλάδι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅπου Ἑλληνικαὶ κοινότητες.

Μαθήτριαι εἶναι δεκαεπτὰ πτυχιοῦχοι καὶ κάτοχοι ἀπολυτηρίων. κατατάσσονται δὲ ὡς οἰκότροφοι, ὡς ἡμίτροφοι καὶ ὡς ἐξωτερικαὶ πρὸς δρ. 75=δρ. 35 καὶ δρ. 15 κατὰ μῆνα.

Ἡ διδασκαλία εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἐπὶ διετίαν, εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁποίας αἱ ἀπόφοιτοι λαμβάνουσι πτυχία καὶ τοποθετοῦνται τῇ ἐνεργείᾳ τῶν προστατευουσῶν αὐτὰς Κυριῶν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος.

σὲ ἔχανα, ὅτι δὲν θὰ σὲ ἐπανέβλεπα πλέον, ἀλλ' ἰδοὺ εἶσαι πλησίον μου καὶ ἐλησμόνησα ὅλας τὰς ἀγωνίας μου.

Τὸ μικρό μας ἔκλαιε καὶ ἐκεῖνο...

Ὀλίγαι ἡμέραι διέρρευσσαν, ὅτε μίαν πρωΐαν ἡ Μαργαρίτα εὑρῆκε μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν μίαν, τῆς ὁποίας ἡ μικρὰ καὶ λεπτὴ γραφὴ τῆς ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν· ἐκ τοῦ φακέλλου ἀνεδίδετο ἡ ἰδία εὐωδία τῆς βιολέττας, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὴν κόμην καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ συζύγου της. Πρὸς στιγμὴν κατέλαβε τὴν καρδίαν της ἀνέκφραστος ἀγωνία, ἀλλ' ἀμέσως συνελθοῦσα, ἔσχισε τὸν φάκελλον τῆς πρὸς τὸν Πέτρον ἀπευθυνομένης αὐτῆς ἐπιστολῆς καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς :

«Τὸ ἑσπέρας σᾶς ἀναμένω εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ὅπου ὑπήρξαμεν τόσον εὐτυχεῖς καὶ ἠγαπήθημεν τόσον τρελλά».

Τερέζα

Ἡ ἐπιστολὴ διέφυγε τῶν χειρῶν τῆς νέας γυναικὸς καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς στεγνοὺς καὶ ἀστραπηδόλους εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ εἶπε : Ἰδοὺ μία ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἀπεσφράγισα· εἶνε ἰδική σας ἀναγνώσατέ την.

Ἐκεῖνος ἠννόησε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ. Ἀλλὰ οὐδεμία φιλονεικία μεταξύ των ἔγινεν· ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα ψυχρὰ προσδληθεῖσα εἰς τὸν ἔρωτά της, τῷ ἐπέβαλεν σιωπήν· αὐτὴ ἡ γαλήνη ἦτο φρικωδεστέρα τῶν φιλονεικιῶν· ὁ δὲ Πέτρος ὅστις ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρα τῆς Μαργαρίτας ἠννόησεν ὅτι τὸ πᾶν ἤδη εἶχε τελειώσει μεταξύ των.

Ἐβοκίμασε νὰ δικαιολογηθῇ νὰ τῆς εξηγήσῃ τὸ λάθος του, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτε· εἶχεν ὁδηγηθῆ ὑπὸ τῶν φίλων του παρ' αὐτῇ εν μέθῃ διατελῶν, δὲν ἠσθάνετο κατ' ἐκείνην στιγμήν, ἦτο τρελλός· τώρα ἠννόει τὸ σφάλμα του καὶ ἐντρέπετο δι' αὐτό, δὲν ἠγάπα ποσῶς αὐτὴν τὴν γυναῖκα, αὐτὴν τὴν Τερέζαν, τῆς ὁποίας χθὲς ἀκόμη ἠγνόει τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν ὁποίαν ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπανίδῃ· ἤθελε νὰ τῆς ἔλεγε ὅλα αὐτά, ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα ὑπερήφανος καὶ ἀγέρωχος ἔφυγε μὲ τὴν καρδίαν κλειστήν.

Ὁ Πέτρος ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθεν.

Τὸ ἑσπέρας ὅταν επανῆλθεν εὗρε τὴν οἰκίαν κενήν· ἡ σύζυγος εἶχεν ἀναχωρήσει μετὰ τοῦ τέκνου των.

* * *

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μητέρα της εἰς τὸν παλαιὸν πύργον οπου εἶχε γεννηθῆ, φέρουσα εἰς τὴν ἀμμώδη μονήρη παραλίαν τὴν θλίψιν τῆς καρδίας της.

Ἔπειτα ἐνδίδουσα εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν οἰκείων της ἐζήτησε τὸ διαζύγιον.

Τὸ διαζύγιον ! τὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν εἰς πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἀγαπήσει εἰς τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο ὄν, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος της ἔρως, εἰς τὸν πατέρα τοῦ παιδίου τὸ ὁποῖον θὰ τῆς ἦτο εἰς τὸ ἑξῆς ἡ μόνη της παρηγορία.

Τὸ διαζύγιον ! Αὐτὴ ἡ λέξις ἐσήμαινε τὴν κηδείαν τῆς καρδίας της τὴν πένθιμον κωδονοκρουσίαν τοῦ ἀπολεσθέντος ἔρωτός της καὶ ἔκλειε τὰ ὠτά της, ἵνα μὴ ἀκούῃ αὐτὴν ἤτις ἀδιακόπως ἐσήμαινεν ὅλας τὰς θλίψεις της... Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀνάγκη. Ἦτο δυνατὸν νὰ ζῇ εἰς τὸ ἑξῆς μετ' ἀνθρώπου ὅστις ἠγάπα ἄλλην καὶ ὅστις τὴν εἶχε ἀπεχθῶς προδώσει ; καὶ ὅμως ἦτο χριστιανὴ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ διαχωρίσῃ ὅ,τι ὁ Θεὸς εἶχε ἑνώσει· ὁποία ἀναστάτωσις ἐγένετο εἰς τὴν καρδίαν της τότε ;

Οὐδέποτε νὰ ξανανυμφευθῇ· τὸ ὑπεσχέθη εἰς τὸν Θεὸν κατὰ τὰς προσευχάς της. Ποτέ, ποτέ ! Ἦτο χήρα καὶ τὸ τέκνον της ὀρφανόν.

Ἐκεῖ τὰ πάντα τῆς ὑπενθύμιζαν τὸν πρῶτόν της ἔρωτα· τὰ πάντα, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν κλάδων πτηνοῦ, μέχρι τῆς χλόης τῶν λειβαδίων. Ὁμοῦ εἶχον ἀγαπήσει τὸ ἔρημον αὐτὸ τοπεῖον· ὁμοῦ ἐπίσης εἶχαν ἀνέλθει, τοὺς ὑψηλοὺς αὐτοὺς βράχους ὅπου μίαν ἡμέραν παρ' ὀλίγον νὰ ὀλισθήσουν καὶ νὰ πέσουν εἰς τὴν θάλασσαν· διατί λοιπὸν ὁ Θεὸς τοὺς ἔσωσεν ; θὰ ἀπέθνησκαν τότε μὲ τὰς πλάνας τοῦ ἔρωτός των, ἐνῷ τώρα;..

Καὶ διήρχετο οὕτω ὅλας τὰς ἡμέρας της μὲ τὰς ἰδίας ἀναμνήσεις, μὲ τὰς ἰδίας θλίψεις. Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν στεγνοί, ἀλλ' ἡ ψυχή της ἔκλαιε ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου εἰς τοὺς βραχίονάς της τέκνου της... Δυστυχὲς μικρόν ! πόσον τοῦ ὡμοίαζεν· εἶχεν τὸ ἴδιον βλέμμα τοῦ πατρός του, τὸ ἴδιον μειδίαμα· τῆς ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν ἔβλεπεν ὅταν ἦτο μικρός, καὶ ὅλαι αὗαι αἱ ἀναμνήσεις ἀνήρχοντο εἰς τὴν ψυχήν της ὡς πρωϊνὸν λυκόφως. Τρελλὰ τότε τοῦ ἐφίλει τὰς μικρὰς χεῖρας, τὸ μέτωπον, τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν ξανθὴν κεφαλήν του·

Ἓν ἔτος παρῆλθε· τὸ διαζύγιον θὰ ἀνηγγέλλετο καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐλάμβανε πάλιν τὸ οἰκογενειακόν της ὄνομα.

* * *

Μίαν πρωΐαν μόλις εἶχεν ἐγερθῆ τῆς ἀνήγγειλαν μίαν ἐπίσκεψιν. Ἀμέσως ἐκτένισε τὴν κόμην της καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου μία νέα γυνὴ τὴν ἀνέμενεν.

— Γενεβιέβη !

— Μαργαρίτα !

Καὶ ἐνηγκαλίσθησαν περιπαθῶς.

Ἡ Γενεβιέβη Μοράν ἦτο μία θελκτικὴ γυνὴ εἴκοσι πέντε ἐτῶν, χήρα πλοιάρχου πρὸ δύο ἐτῶν·

Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Βρέστην καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ἐπαναβλέπουσά σε.

Τότε ἴσως ἔχεις μάθει τὴν δυστυχίαν μου, λέγει ἡ Μαργαρίτα.

Αὕτη ἀπεκρίθη ὀλίγον ἀμηχανοῦσα : Βεβαίως· ἀλλὰ βλέπεις ἡ ζωὴ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὅταν τις πλέον δὲν ἀγαπᾷ εἶναι ὀρθὸν νὰ διαζευχθῇ.

Ἔχεις αὐτὴν τὴν ἰδέαν ;

Βεβαίως ! εἶτα προσέθεσε σκωπτικῶς : Ἀλλὰ θὰ νυμφευθῇς ἐκ νέου, δὲ ἔχει οὕτω ;

Ἐκπεπληγμένη ἡ Μαργαρίτα ἰδὴν παρετήρησε λέγουσα· Ἐγώ ! νὰ νυμφευθῶ ! καὶ τολμᾷς νὰ τὸ σκεφθῇς !

Εἶσαι μόλις εἴκοσι πέντε ἐτῶν· θὰ δυνηθῇς νὰ διέλθῃς τὴν ζωήν σου μόνη ; Καὶ σὺ ποῦ ζῇς μόνη δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη ;

Μὰ ἐγὼ θὰ ξανανυμφευθῶ.

Ἄ !

Ἀληθεια·

Γρήγορα ;

Νυμφεύομαι ἕνα διαζευγμένον.

Ποῖον λοιπὸν νυμφεύεσαι ; τὴν ἠρώτησεν μετ' ἀγωνίας ἡ Μαργαρίτα.

Ὅταν τὸ διαζύγιόν σου θὰ ἀναγγελθῇ, θὰ νυμφευθῶ τὸν Πέτρον δὲ Κερουάν.

Τὸν σύζυγόν μου ! θὰ νυμφευθῇς τὸν σύζυγόν μου ! θὰ μοῦ πάρῃς τὸν πατέρα τοῦ τέκνου μου ! θὰ μοῦ κλέψῃς τὴν καρδιάν του ! Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἠγέρθη φρίσσουσα.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἐνδιαφέρῃ, ἀπήντησεν ἡ Γενεβιέβη, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαπᾷς πλέον· προτιμότερον νὰ νυμφευθῇ ἐμὲ παρὰ ἄλλην.

Ἔχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη φαινομενικῶς γαλήνιος ἡ Μαργαρίτα, ἔχεις δίκαιον, νυμφεύσου τὸν Πέτρον ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾷς.

Ἔπειτα συνωμίλησαν περὶ διαφόρων πραγμάτων· καὶ ὅταν ἡ Γενεβιέβη ἀνεχώρησεν, ἡ Μαργαρίτα ἔρριψε κραυγὴν λεαίνης φονευομένης. Ἀκόμη λοιπὸν ἠγάπα τὸν ἄπιστον τὸ ἠννόει πολὺ καλὰ τώρα ἀπὸ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της.... τὸν ἠγάπα ἀκόμη τρελλὰ καὶ ἐμμανῶς.

Ὦ ! πόσον ἐπεθύμει νὰ τὸν ἐπανίδῃ ! ἐπεθύμει νὰ τῷ εἴπῃ ὅλην τὴν ὀργήν της, ὅλας τὰς θλίψεις της καὶ ἀμέσως τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρησεν διὰ τοὺς Παρισίους καὶ ἦλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του εἰς τὸ κομψὸν ἐκεῖνο οἴκημα εἰς τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἔκρυψαν τοὺς ἔρωτάς των.

Ἐξησθενημένη εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, διῆλθε πρὸ τοῦ θυρωροῦ καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ μεσαῖον πάτωμα, χωρὶς νὰ συναντήσῃ οὐδένα· μὲ πάλλουσαν καρδίαν ἐσήμανε.

Εἷς ὑπηρέτης ἤνοιξε καὶ παρατηρῶν τὴν κυρίαν εἶπεν : ὁ κύριος δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη·

Θὰ τὸν περιμείνω, εἶπεν, καὶ ἔσυρε νευρικῶς ἓν παραπέτασμα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Πέτρου. Τὰ πάντα ἦσαν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἀλλ' ὁποία ἐρημία ! ὁποία μελαγχολία ἐβασίλευεν εἰς τὸ εὐρύχωρον αὐτὸ δωμάτιον, τὸ ἐστολισμένον ἄλλοτε δι' ἀνθέων καὶ ἀντηχοῦν ἀπὸ γέλωτας ! Ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' ἔβλεπε τὴν θέσιν του πλησίον τοῦ γραφείου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐρριμμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μερικὰ φύλλα χάρτου γραμμένα διαστικά.

Ἐπὶ τῆς ἑστίας τὸ ἴδιον ὀρειχάλκινον ὡρολόγιον ἐσήμαινε τὰς ὥρας τῆς ἀλησμονήτου αὐτῆς προσδοκίας.

Ἀπέναντι τοῦ γραφείου παρετήρησε τὴν εἰκόνα τοῦ Πέτρου. Ὦ"! πόσον ἠγάπα ἀκόμη τὸ ὡραῖον αὐτὸ πρόσωπον καὶ τοὺς μεγάλους ὡραίους διαυγεῖς ὀφθαλμούς, οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι τὴν παρετήρουν ! καὶ επιθυμοῦσα νὰ επανίδῃ πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἀγαπήσει εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου πολλάκις καθήμενοι ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, τῇ ὡμίλει ὁ Πέτρος περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ ἔρωτός των. Ἔπειτα σηκώσασα ἓν ἄλλο παραπέταμμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου. Πλησίον τῆς μεγάλης συζυγικῆς κλίνης, ἡ κοιτὶς τοῦ μικροῦ ἦτο πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, καλυμμένη μὲ τὰ ἴδια καλύμματα· ἐνώπιον τῆς μικρᾶς αὐτῆς κλίνης ἡ καρδία τῆς νέας γυναικὸς εσκίρτησεν καὶ δάκρυα αὐτὴν τὴν φορὰν κατέβρεξαν τὸ πρόσωπόν της.

Ἡ εὐτυχία ἦτο εδῶ, εψιθύρισε συντετριμμένη καὶ ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ εγκαταλείψω αὐτὴν τὴν στέγην, αὐτὴν τὴν οἰκίαν. Τὰ πάντα εκεῖ τὴν ενδιέφερον καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἦτο εὐτυχής, εὐτυχεστάτη, βλέπουσα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ εἶχον εκλέξει· ὅταν εξήρχετο εκ τοῦ δωματίου μία ἐπιστολὴ ἀνοικτὴ επὶ τῆς ἑστίας, ἔπεσε πρὸ τῶν ὀρθαλμῶν της καὶ ἰδοὺ τί ἀνέγνωσεν :

«Εἶδον τὴν Μαργαρίταν καὶ δι' ἐσὲ ἀγαπητέ μου Πέτρε, μετεχειρίσθην εὐσεβὲς ψεῦδος· εἶπον εἰς τὴν πολυαγαπημένην Μαργαρίτα σου ὅτι εσυμφωνήσαμεν, δηλαδὴ ὅτι εντὸς ὀλίγου θὰ γίνω σύζυγός σου.

Ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἤρεμος, ἀλλ' ἔπειτα σηκωθεῖσα φρίσσουσα μοὶ εἶπεν :

Θὰ μοῦ πάρῃς τὸν ἄνδρά μου ! Θὰ μοῦ κλέψῃς τὴν καρδίαν του ! Ὄχι, ὄχι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον !

Ἄ ! ἀγαπητέ μου φίλε, πόσον επεθύμουν κατ' εκείνην τὴν στιγμὴν νὰ τὴν εβλέπατε καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς βαθείας καὶ εἰλικρινοῦς θλίψεώς της. θὰ ἔπιπτες πρὸ τῶν γονάτων της. Ὅταν ἤκουσα τὰς σπαραξικαρδίους αὐτὰς κραυγάς της, ἠθέλησα νὰ τῆς εἴπω τὰ πάντα, ὅτι τὴν ἀγαπᾷς ὅτι τὴν λατρεύεις, καὶ νὰ τῆς ζητήσω τὴν δι' εσὲ συγγνώμην της, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσης ἀνυπομονησίας αναμένεις· ἀλλ' ενεθυμήθην τὰς συστάσεις σας καὶ ἔμεινα ἤρεμος. Τὸ στρατήγημά μας θὰ επιτύχῃ ; Τὸ ἐλπίζω. Γνωρίζω τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ ἠξεύρω πόσον ἡ Μαργαρίτα σὲ ἀγαπᾷ

Θὰ σοῦ γράψῃ, θὰ ἔλθῃ, πιστεύσατέ με καὶ αναμείνατέ την.

Γενεβιέβη Μοράν.

Θεέ μου ! εψιθύρισεν ἡ Μαργαρίτα μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη !

Καὶ δὲν ἔπαυσε ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ σὲ ἀγαπᾷ, εἶπεν ὄπισθέν της μία φωνὴ γλυκεῖα...

Καὶ ἡ φωνὴ επανέλαβε τρυφερώτερον καὶ πλέον συγκεκινημένη :

Μὲ συγχωρεῖς λοιπόν, δὲν ἔχει οὕτω ;

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ερυθριῶσα ὡς μικρὸν παιδίον ερρίφθη περιπαθῶς εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Πέτρου της.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Μαρία Β. Ζερβουδάκη**

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

Ἐξεδόθη καὶ ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν ἡ *Χειραφετημένη*, πρωτότυπον μυθιστόρημα τῆς διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Καλλιρρόης Παρρέν, εἰς ὡραῖον ἐκ τετρακοσίων σελίδων βιβλίον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου καὶ ἐπιμελῶς τυπωμένον, τὸ ὁποῖον τιμᾶται δρ. 3 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Διὰ τὰς συνδρομητρίας τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἡ Χειραφετημένη τιμᾶται μόνον δρ. 2.50 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 2.50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ ταχυδρομικὰ ἐπιβαρύνουν τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν συνδρομητάς.

Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ

Ἡ Ἔκθεσις

Μὲ τὴν προσέγγισιν τῶν πρώτων θερμῶν ἡμερῶν τοῦ θέρους, ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ μᾶλλον ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀρχίζομεν νὰ σκεπτώμεθα, ἕκαστος, ἀναλόγως τῶν μέσων τὰ ὁποῖα διαθέτει, ποῦ θὰ ταξειδεύσῃ διὰ νὰ ἀλλάξῃ ζωὴν καὶ νὰ δροσισθῇ καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὰ κυνικὰκαύματα.

Τὰ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ταξειδάκια θεωροῦνται κοπιαστικά, διότι τὰ ἀτμόπλοια τῆς ἐσωτερικῆς συγκοινωνίας δὲν εἶναι οὔτε ἀρκετὰ εὐρύχωρα καὶ ταχύπλοα, οὔτε ἀρκετὰ περιποιημένα. Μόνον τὰ ἀτμόπλοια τῆς «Πανελληνίου Ἀτμοπλοΐας» ἀποτελοῦν ἐξαίρεσιν, διότι ὁ διευθύνων τὴν ἑταιρίαν αὐτὴν νοῦς ἔμαθε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ κανονίζῃ καὶ νὰ διατάττῃ κατὰ τρόπον ἐντελῶς εὐρωπαϊκόν.

Τόσον ὅμως ὀλίγον συνειθίσαμεν νὰ ἐκτιμῶμεν τὰς εὐκολίας, ἃς μᾶς παρέχει ἡ Ἑλληνικὴ αὕτη ἑταιρία, ἡ συντηροῦσα τὰ μεγαλείτερα ἀτμόπλοια καὶ μόνη μεταξὺ ὅλων περιάγουσα τακτικῶς τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν καὶ εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς θαλάσσας, συναγωνιζομένη μὲ τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς τοιαύτας, ὥστε ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως, οἱ περισσότεροι προτιμοῦν τὸ διὰ Μασσαλίας ταξείδιον, τὸ τόσον μονότονον καὶ τόσον ὑπερβολικὰ ἀκρ βὸν μὲ τὰ Messageries, ἀντὶ τοῦ δι' Ἰταλίας, τοῦ τόσον διασκεδαστικοῦ.

Ἡ Πανελλήνιος Ἀτμοπλοΐα διαθέτει διὰ τοὺς πλόας τοῦ Ἀδριατικοῦ τὰ μεγαλήτερα καὶ ταχύτερά της ἀτμόπλοια, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν διατήρησιν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν εὐμάρειαν ἁμιλλῶνται μὲ τὰ καλλίτερα ξένα, τὸ μέχρι Τεργέστης δὲ ταξείδιον μὲ προσεγγίσεις εἰς Πάτρας καὶ εἰς Κέρκυραν καὶ ἔπειτα διὰ Βενετίας εἰς Παρισίους εἶναι τὸ πλέον τερπνὸν καὶ ψυχαγωγὸν ταξείδι, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐπιθυμίσῃ.

Ἀπὸ Βενετίας μέχρι Παρισίων, τώρα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως, οἱ σιδηρόδρομοι εἶναι εὐθηνότατοι, ἔχει δέ τις τὸ πλεονέκτημα νὰ ἴδῃ τὰς ὡραιοτέρας πόλεις τῆς Βορείου Ἰταλίας, ὡς τὴν Βενετίαν, τὸ Μιλάνον καὶ ἔπειτα τὸ γραφικώτατον μέρος τῆς Ἑλβετίας, ὡς τὴν Λουκέρνην, τὴν Bâle κ.λ

Τὸ ταξείδιον διὰ τῆς γραμμῆς αὐτῆς, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν διὰ Μασσαλίας τιμῶν, εἶναι εὐθηνότατον, ἀληθῶς δ' εὐεργετικὴ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἀποβαίνει ἡ «Πανελλήνιος» διὰ τὴν εὐκολίαν, ἣν παρέχει εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Παρισιανὴν Ἔκθεσιν, ἢ καὶ τὰ λουτρὰ τῆς Λυστρίας καὶ Γερμανίας.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Εἰς πᾶσαν κυρίαν, ἥτις θὰ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς χρήματα, ἢ νὰ προβῇ εἰς ἀγορὰν ἢ πώλησιν τίτλων, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην χρηματιστικὴν ἢ ἐμπορικὴν πρᾶξιν συνιστῶμεν θερμῶς τὴν Τράπεζαν Ἐμπεδοκλέους, ἧς τὸ πρόγραμμα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα :

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ : Ἔκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Ἀγοραπωλησίαι: συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, χρυσοῦ, ξένων τραπεζικῶν Γραμματίων καὶ τίτλων.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ : Συναλλαγματικῶν, τίτλων καὶ τοκομεριδίων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΔΑΝΕΙΑ : Προκαταβολαὶ ἐπὶ τίτλων.—Λογαριασμοὶ τρεχούμενοι.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

3 1/2 %	ἐτησίως,	ἀπόδοσις	εἰς πρώτην ἀναζήτησιν	
4	»	»	»	μετὰ ἕνα μῆνα
4 1/2	»	»	»	» τρεῖς μῆνας
5	»	»	»	» ἓξ μῆνας
5 1/2	»	»	»	» ἓν ἔτος καὶ πλέον.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ : Πώλησις πάσης λαχειοφόρου ὁμολογίας εἰς μηνιαίας δόσεις, μὲ τὴν τύχην ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ : Ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπὶ ἁπλῇ μεσιτείᾳ.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ : **Πληροφορίαι ἐμπορικαί.**

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ παντὸς εἴδους ἐμπορευμάτων, μηχανῶν κλπ. ὑπὸ συμφέροντας ὅρους, μετρητοῖς καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΟΙΚΩΝ

Ἑλληνὶς καλῆς οἰκογενείας καὶ ἀνατροφῆς καὶ μὲ ἄριστας συστάσεις, διαμείνασα ἐπὶ πενταετίαν εἰς Ἀγγλίαν, καὶ δυναμένη νὰ διδάξῃ τὴν Ἑλληνικήν, Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικήν, ζητεῖ θέσιν ὡς οἰκοδιδάσκαλος διὰ μικρᾶς ἡλικίας παιδία, ἢ ὡς σύντροφος κυρίας ἢ δεσποινίδος.

Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Ὑποδηματοποιοῦ ἀπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας καὶ τῆς Αὐλῆς

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγνωσμένη καλαισθησία τοῦ ἀπαραμίλλου καὶ πασιγνώστου ὑποδηματοποιείου τοῦ κ. Τσάμη πείθει πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδυθῇ ἐν αὐτῷ ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην ἐαρινὴν περίοδον δι' ἣν ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισεν ἔξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἀπείρους ὅλως νέους χρωματισμούς. Τῶν Ἀθηνῶν τὴν μοῖραν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόδησιν, ζηλεύουσι καὶ αὐταὶ αἱ Παρισιαναὶ χάρις εἰς τὸν κ. Τσάμην, τὸν ὁποῖον πολὺ δικαίως τιμᾷ ἅπασα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας διὰ τῆς πελατείας της.

Φρονοῦμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττή.